

2

KAMBARIO APDAILA

Pedingtonas giliai atsiduso ir, kad negirdėtų triukšmo, užsimaukšlino ant ausų skrybėlę. Mat iš visų pusių taip brazdėjo pokšėjo, kad buvo labai sunku albumėlyje užrašinėti savo mintis.

Visas tas šurmulys prasidėjo tada, kai ponai Braunai ir ponia Berd nelauktai netikėtai gavo kvietimą į

vestuves. Visa laimė, kad Džonatano ir Džudės tądien nebuvo namie, o tai, ko gera, būtų buvę dar baisiau. Pedingtonas kvietime nebuvo minimas, bet jis dėl to nė kiek nesielvartavo. Vestuvių puotos jam ne itin patiko – išskyrus vestuvių tortą, – o torto gabalėlis buvo pažadėtas, nesvarbu, ar pats eis į tas vestuves, ar neis.

Vis dėlto jam jau norėjosi, kad visi kuo greičiau susiruoštų ir išeitų. Mat dėl vienos ypatingos priežasties geidė tądien namuose likti vienas.

Jis ir vėl atsiduso, į apverstą leteną kruopščiai nušluostė rašymo plunksną, paskui nuvalė kelias rašalo dėmes, kažkoku būdu pasklidusias ant stalo. Ir pačiu laiku, nes po akimirkos staiga atsilapojo durys ir įlėkė ponia Braun.

– Ak štai kur tu, Pedingtonai! – Ponia Braun stabtelėjo kambario viduryje ir įsmeigė į Pedingtoną žvilgsnį. – Kam, po galais, tau ta kepurė kambaryje? – paklausė ji. – Ir kodėl tavo liežuvis mėlynas?

Pedingtonas iškišo liežuvį per visą ilgį.

– Tikrai labai juokinga spalva, – žvairuodamas į savo liežuvį pritarė jai Pedingtonas. – Gal man kokia liga prisimetė?!

– Tau tikrai kokia nors liga prilips, jeigu nesu-sitvarkysi to savo šiukšlyno, – įeidama kambarin

suburbėjo ponia Berd. – Tik pasižiūrėk. Rašalo buteliukai. Klizai. Popieriaus skiautės. Mano geriausiosios žirkklės. Visas stalas ištepliotas marmeladu ir dar nežinia kuo.

Pedingtonas apsižvalgė. Na taip, gerokai sujaukta.

– Aš jau beveik baigiau, – paskelbė jis. – Turėjau nusibrėžti dar kelias papildomas linijas albumelyje. Užrašinėju savo prisiminimus.

Pedingtonas labai rūpestingai tvarkė savo albumėlį. Valandų valandas praleisdavo klijuodamas į jį nuotraukas ir aprašinėdamas savo nuotykius. Nuo to laiko, kai jis atsirado Braunų namuose, tiek daug visko nutiko, kad jau daugiau kaip pusė albumo buvo prirašyta.

– Ką gi, žiūrėk, kad nepamirštum visko susitvarkyti, – pasakė ponia Braun, – nes neparnešim tau jokio torto. O dabar pasirūpink pats savimi. Ir nepamiršk: kai ateis duonos kepėjas, paimk mums porą kepaliukų. – Tai pasakiusi, pamojavo ir išėjo paskui ponią Berd.

– Žinote, – vos įsėdusi į automobilį pasakė ponia Berd, – širdis jaučia, kad meškiukui vėl letenas niežti. Jis taip nekantravo, kad mes kuo greičiau išvažiuotume...

– Na, kažin, – atsakė jai ponია Braun. – Nelabai įsivaizduoju, ką jis *galėtų* padaryti. Juk neilgam palikome jį vieną.

– Ak! – niūriai ištarė ponია Berd. – Kad taip ir būtų.... Tačiau jis šįryt tiek šlaistėsi ten viršuj laiptų aikštelėje. Esu tikra, kad kažką bus sumanęs.

Ponas Braunas, kuriam irgi nelabai patiko vestuvių puotos ir kuris slapta troško pasilikti namuose su Pedingtonu, įjungęs sankabą žvilgtelejo per petį į automobilio saloną.

– Tai gal man irgi reikėjo pasilikti, – ištarė jis. – Galėčiau išklijuoti tapetais jo naująjį kambarį.

– Tai jau ne, Henri, – tvirtai atsakė ponია Braun. – Važiuoji į vestuves, ir baigta. Pedingtonas puikiai apsieis ir be mūsų. Tas meškiukas juk prie visko prisitaiko. O dėl jo naujojo kambario dažymo... Jeigu jau per dvi savaites ničnieko nepadarei, tai palauks tas kambarys dar vieną dieną.

Naujasis Pedingtono kambarys buvo tapęs Braunų šeimos skauduliu. Ponas Braunas jį įrengti sumanė daugiau kaip prieš dvi savaites. Jau buvo nuplėšęs visus senus sienų apmušalus, ištraukęs paveikslą laikiklį, nuplėšęs durų staktą ir išėmęs rankeną. Apskritai išėmęs viską, kas klībėjo ar ką jis

pats išklibino, ir nupirkęs keletą rulonų naujų šviesių apmušalų, dar kalkių baltinti ir dažų. Bet tuo viskas ir baigėsi.

Ponia Berd, sėdėdama automobilio gale, apsimetė, kad nieko negirdi. Staiga jai galvon toptelėjo viena mintis, ji vylėsi, kad Pedingtonui nieko panašaus netoptelės. Tačiau ponia Berd geriausiai iš visų žinojo, kaip veikia Pedingtono smegenys, ir ji baiminosi paties blogiausio. O, jei būtų žinojusi, kad tuo metu jau ir dėjosi tai, ko ji bijojo! Pedingtonas labai susikaupęs baigė savo albumėlyje skrebenti sakinį NETŪRIU KĄ VEYKTI ir dabar didžiosiomis raidėmis grėsmingai pridūrė: DAŽISIU SAVO NAUJĄ KAMBARĮ! Toji mintis jam buvo atėjusi galvon šiandien priešpiet, kaip tik rašant albumėlyje žodžius NETŪRIU KĄ VEYKTI. Pedingtonas jau anksčiau buvo pastebėjęs, kad geriausios mintys jam ateina, kai „neturi ką veikti“.

Jau taip seniai visi Pedingtono daiktai buvo supakuoti ir paruošti išnešti į naująjį kambarį, kad jam ėmė sekti kantrybė. Kiekvienąsyk, kai ko nors ypatingo prireikdavo, turėdavo atraizgyti kelis metrus virvutės ir išvynioti kelis sluoksnius rudo popieriaus.

Pabraukęs pastaruosius žodžius raudonai, Pedingtonas viską sutvarkė, rūpestingai užrakino albumėlį

savo lagamine ir nuskubėjo laiptais viršun. Jis keletą kartų siūlėsi savo letenomis prisidėti prie kambario remonto, bet ponas Braunas kažkodėl labai griežtai tą siūlymą atmesdavo ir, kol vyko darbai, netgi neleisdavo jam į tą kambarį užėiti. Pedingtonas niekaip negalėjo suprasti kodėl. Mat buvo įsitikinęs, jog būtų puikiausias padėjėjas.

Kambarys, apie kurį kalbame, buvo nedidelis sandėliukas, ten jau keletą metų niekas nieko nelaikė. Įėjęs vidun Pedingtonas pamatė, kad tai daug įdomesnė patalpa, negu tikėjosi.

Rūpestingai uždarė duris ir šnarpštelėjo nosimi. Skaniai kvėpėjo dažais ir baltinimo kalkėmis. Be to,

kambarėlyje stovėjo pora kopėtėlių, pastoliai, keletas teptukų, keletas rulonų sienų apmušalų ir nemažas kubilėlis su kalkėmis.

Kambarėlyje labai maloniai aidėjo, ir Pedingtonas gana ilgai sėdėjo ant grindų vidury kambario, maišė dažus ir klausėsi, kaip neįprastai skamba jo balsas.

Aplinkui tiek visko daug, taip viskas įdomu, kad reikėjo pasukti galvą, ko griebtis pirmiausia. Galų gale Pedingtonas nusprendė pradėti nuo dažymo. Išsirinkęs vieną iš geriausių pono Brauno teptukų, pamirkė jį į dažų kibirėlį, o tada apsidairė po kambarį, ieškodamas, kur čia tuo teptuku brūkštelėjus.

Keletą minučių padažęs lango rėmą, jis ėmė apgailėstauti, kodėl nepradėjo nuo ko nors kito. Mat nuo teptuko iškaudo ranka, o kai vietoj teptuko ėmė naudotis letena, kambaryje darėsi vis tamsiau ir tamsiau – mat, pasirodo, daugiau dažų pateko ant stiklo, o ne ant medinio rėmo.

– Galbūt, – mojuodamas teptuku ir iš esmės kreipdamasis į tuščią kambarį ištarė Pedingtonas, – galbūt, pirmiausia nubaltinęs lubas, visus tuos dažų dribsnius ant sienų galėsiu paslėpti po apmušalais.

Tačiau pradėjęs baltinti Pedingtonas suvokė, jog tai beveik taip pat sunku kaip ir dažyti. Net užsi-

lipęs ant paskutinio kopėtėlių skersinio, jis vos ne vos pasiekė lubas. O kubilėlis su kalkėmis buvo per sunkus laikyti, todėl turėdavo vis laiptoti žemyn, kad pamirkytų šepetį į kalkes. Ir kai su iškeltu virš galvos šepėčiu vėl kopdavo viršun, kalkės varvėjo jam per leteną ir nubaltino visą kailiuką.

Apsidairęs aplinkui Pedingtonas ėmė manyti, kad geriau jau būtų „neturėjęs ką veikti“. Viskas ir vėl ėmė klostytis ne taip, kaip reikėjo. Jis neabejojo, kad ponias Berd, visa tai pamačiusi, žodžio kišenėje neieškotų.